CHƯƠNG 2313

Giấy nợ, thất hứa

“Đại Đạo Đăng Hoàng Đan cực phẩm ư?”

Đệ tử quan môn khẽ nheo mắt, nhìn về phía Hạ Nhân, sau đó cười lạnh nói: “Đạo hữu… ngươi đang đùa ta đấy à!”

“Ngươi chỉ mới ở tầng tám Thần Tôn cảnh, cần Đại Đạo Đăng Hoàng Đan làm gì?”

“Vừa gặp ta đã thế này, chẳng lẽ ngươi nói nhầm rồi?”

Hắn còn tưởng Hạ Nhân nói sai.

Nhưng Hạ Nhân lại nói: “Không sai… tại hạ chính là muốn cầu một viên Đại Đạo Đăng Hoàng Đan cực phẩm.”

Thân thể đệ tử quan môn khẽ động, điều chỉnh lại tư thế.

Từ trạng thái nửa nằm, hắn chuyển thành ngồi ngay ngắn.

Hắn nhìn chằm chằm Hạ Nhân hồi lâu: “Không có lý nào… ngươi cần Đại Đạo Đăng Hoàng Đan để làm gì?”

Hạ Nhân nói: “Bần đạo tự có chỗ dùng.”

“Được được được…” Đệ tử quan môn nói: “Đã đến chỗ chúng ta cầu Đại Đạo Đăng Hoàng Đan cực phẩm, chắc hẳn ngươi cũng có chỗ dựa!”

“Ta cũng muốn xem thử, một kẻ chỉ mới ở tầng tám Thần Tôn cảnh như ngươi thì có thể lấy ra thứ gì?”

“Nói đi, ngươi bằng lòng trả cái giá thế nào?”

Hạ Nhân đưa tay lấy từ trong nhẫn ra một miếng ngọc giản, đưa tới: “Các hạ đệ tử quan môn… đây là đề cương của một bộ kinh điển luyện đan, mời ngài xem qua!”

“Phì…” Người đàn ông bị Hạ Nhân chọc cười, nói: “Bổn tọa không phải ‘các hạ đệ tử quan môn’, ngươi có thể gọi ta là Từ Trường Sinh!”

Trán Hạ Nhân hơi tối sầm: Đúng là gặp quỷ, gần đây ta xung khắc với Trường Sinh rồi.

“Tại hạ là Trường Sinh đạo nhân!” Hạ Nhân sa sầm mặt đáp lại một câu.

Bây giờ muốn đổi tên cũng đã không kịp, bởi vì lúc vào Đan Hoàng cung đăng ký, hắn đã dùng cái tên Trường Sinh đạo nhân này.

“Được được được…” Từ Trường Sinh cầm lấy ngọc giản Hạ Nhân đưa tới, xem qua một lượt.

Sau vài nhịp thở, thân thể gã lập tức thẳng lên thêm mấy phần: “Cái này cái này cái này…”

“Vãi… Thiên giai, trung phẩm?”

“Không đúng, ta nhớ quyển Vân Phòng Xích Lô này vốn chỉ là hàng Huyền giai bình thường, từ khi nào đã biến thành Thiên giai vậy?”

Sắc mặt Hạ Nhân đau khổ: Không sai, quyển Vân Phòng Xích Lô hắn mua lúc trước quả thực chỉ là hàng đại trà Huyền giai.

Sau đó, nó được Tụ Bảo Bồn cường hóa thành hai quyển, một quyển Thiên giai cực phẩm, một quyển Thiên giai trung phẩm.

Lần này hắn lấy ra chính là quyển trung phẩm.

“Ờ…” Hạ Nhân nói: “Quyển Vân Phòng Xích Lô lưu truyền trong Thần giới đúng là hàng đại trà, còn quyển của ta cũng đích thực là Thiên giai trung phẩm, tuyệt đối không sai!”

“Được!” Từ Trường Sinh nói: “Chỉ cần ngươi có thứ này, hơn nữa là bản hoàn chỉnh, ta có thể cho ngươi một viên Đại Đạo Đăng Hoàng Đan cực phẩm thất phẩm!”

Hạ Nhân mừng rỡ nói: “Đương nhiên… nơi này của ta có bản hoàn chỉnh, tổng cộng tám thiên, từ thiên Thần Tướng đến thiên Thần Đế đều có.”

“Bây giờ ta có thể đưa cho ngài, nhưng… khi nào các hạ mới có thể đưa thần đan cực phẩm cho ta?”

Giao dịch ngay trước mặt, đương nhiên phải hỏi cho rõ ràng!

“Bây giờ thì chưa có!” Từ Trường Sinh nói: “Nhưng... ta có thể đảm bảo với ngươi, trong tương lai... ừm... một nghìn năm... không... một nghìn năm hơi khó nói!”

“Thế này đi... trong vòng một nguyên hội, cho ta một nguyên hội!”

“Trong vòng một nguyên hội, ta chắc chắn sẽ đưa thần đan cho ngươi!”

Vừa nói, Từ Trường Sinh vừa lấy ra một lá bùa truyền tin, tách thành hai nửa rồi đưa cho Hạ Nhân một nửa: “Trường Sinh đạo hữu... ngươi cầm lấy lá bùa truyền tin này, trong vòng một nguyên hội ta sẽ gửi tin cho ngươi.”

“Đến lúc đó, ngươi có thể đến Đan Hoàng cung của ta nhận viên Đại Đạo Đăng Hoàng Đan cực phẩm kia!”

“Nhưng điều kiện là ngươi phải đưa quyển Vân Phòng Xích Lô này cho ta ngay bây giờ!”

Hạ Nhân hỏi: “Thông thường chẳng phải đều là tiền trao cháo múc sao?”

“Ôi chao!” Từ Trường Sinh vỗ bụng nói: “Yên tâm, chỗ chúng ta thường xuyên có thần đan cực phẩm, không thiếu của ngươi một viên. Huống chi ta còn là đệ tử quan môn của Đan Hoàng nữa!”

“Được!” Hạ Nhân gật đầu: “Đưa ngọc giản cho ngươi trước cũng không sao, nhưng ngươi nợ ta một viên đan dược, dù sao cũng phải viết giấy nợ chứ!”

Sau đó, hai người lần lượt lấy ra ngọc giản.

Hạ Nhân đưa quyển Vân Phòng Xích Lô cho Từ Trường Sinh, còn Từ Trường Sinh đưa ngọc giản đã viết giấy nợ cho Hạ Nhân.

Rất nhanh sẽ có Đại Đạo Đăng Hoàng Đan cực phẩm rồi.

Rời khỏi Đan Hoàng cung, Hạ Nhân không đi thuê phòng mà một mình đến quảng trường Vấn Đỉnh!

Hắn ngồi xuống cách Trịnh Hồng Lộc không xa, bắt đầu bế quan.

Hai người không ngồi sát nhau, nhưng có thể dùng thần niệm truyền âm giao tiếp!

“Hồng Lộc, nói cho ngươi một tin tốt!”

“Ta đã đến chỗ Đan Hoàng cầu được một viên Đại Đạo Đăng Hoàng Đan cực phẩm, chẳng bao lâu nữa ngươi có thể đột phá đến Thần Hoàng cảnh rồi!”

Hạ Nhân truyền tin tức cho Hồng Lộc.

Trịnh Hồng Lộc lập tức kích động vô cùng, nếu không phải đang ở trên quảng trường, nàng đã chạy tới rồi: “Thật sao, công tử?”

Hạ Nhân nói: “Là thật, nhưng hiện giờ vẫn chưa có… phải đợi một thời gian nữa. Đừng lo, chúng ta đã đặt trước rồi!”

“Nhiều nhất cũng không quá một nguyên hội!”

“Được!” Trịnh Hồng Lộc tràn đầy hy vọng.

Một lát sau, nàng lại hỏi: “Công tử, ngộ đạo ở đây chán quá… ta thật sự không thể ngộ tiếp được nữa!”

“Bao nhiêu năm rồi ta chưa gặp cô cô, ta nhớ cô ấy quá!”

Sắc mặt Hạ Nhân tối sầm, truyền âm nói: “Ta còn muốn gặp cô cô của ngươi hơn cả ngươi… nhưng bây giờ vẫn chưa được, đợi thêm một thời gian rồi nói!”

“Hả?” Trịnh Hồng Lộc lập tức tỏ vẻ tò mò: “Công tử, vì sao huynh lại muốn gặp cô cô của ta đến vậy?”

“Là vì… muốn cùng cô ấy luận đạo sao?”

Hạ Nhân ho khan hai tiếng, không trả lời câu hỏi này của Trịnh Hồng Lộc.

Hắn lén nuốt một tia pháp tắc Đại Đạo Không Gian vào cơ thể, bắt đầu lĩnh ngộ.

Tu vi của Hạ Nhân đã dừng ở tầng tám Thần Tôn cảnh rất lâu, tính ra cũng hơn hai trăm nguyên hội rồi, hắn cảm thấy mình cách đột phá không còn xa.

Biết đâu cố gắng thêm một chút, trước lần đại hội Vấn Đỉnh tiếp theo là có thể đột phá.

Hạ Nhân dừng tu luyện, đưa tay lấy lá bùa thần truyền tin kia ra.

Mẹ nó... lúc trước đã nói rõ là tuyệt đối không quá một nguyên hội, vậy mà đã hết một nguyên hội rồi vẫn chưa có tin tức gì sao?

“Hồng Lộc, ngươi ở đây đợi ta, ta đi kiếm đan dược cho ngươi!”

Trịnh Hồng Lộc truyền âm nói: “Công tử, huynh cẩn thận, ta sớm một chút hay muộn một chút cũng không sao!”

Hạ Nhân rời đi, sau đó đến Đan Hoàng cung.

Hắn lấy ngọc giản giấy nợ của Từ Trường Sinh ra cho người gác cổng xem. Đối phương khá lịch sự, nhanh chóng dẫn hắn đến trước mặt Từ Trường Sinh.

“Trường Sinh đạo hữu à... thật ngại quá... hì hì...” Từ Trường Sinh đầy vẻ áy náy, dáng vẻ vô cùng hổ thẹn: “Vốn dĩ ta đã đồng ý với ngươi sẽ đưa đồ trong vòng một nguyên hội, nhưng ta thất hứa rồi!”

“Có điều ngươi cũng biết đấy, thứ như thần đan cực phẩm còn phải nói đến cơ duyên!”

“Khoảng thời gian này sư phụ ta thật sự chưa luyện ra được, ta cũng hết cách rồi.”

“Thế này... ta đã đưa quyển Vân Phòng Xích Lô của ngươi cho sư tôn, người cũng đồng ý giao dịch của chúng ta. Ngươi cứ yên tâm, sư tôn đã hứa với ta, một khi xuất hiện Đại Đạo Đăng Hoàng Đan cực phẩm, viên đầu tiên sẽ để lại cho ngươi!”

“Ngươi cứ về tu luyện trước đi, đợi khi đan dược xuất hiện, ta sẽ báo tin cho ngươi!”

Hạ Nhân khẽ nhíu mày, nói: “Cũng được... nhưng ngươi phải cho ta một mốc thời gian cụ thể!”

“Ta không thể cứ chờ đợi vô thời hạn như vậy được!”

Từ Trường Sinh nhìn Hạ Nhân, nói: “Trường Sinh đạo hữu, chính ngươi nói đi, ngươi muốn là khi nào?”

Hạ Nhân suy nghĩ một lát rồi nói: “Ta cũng không làm khó ngươi, trước khi đại hội Vấn Đỉnh lần sau bắt đầu, ngươi phải đưa thần đan cho ta!”

“Nếu không, một khi đại hội Vấn Đỉnh bắt đầu, vượt quá mốc thời gian này thì ta cũng không cần đan dược nữa. Đến lúc đó ngươi phải bồi thường cho ta thế nào sẽ không còn do ngươi quyết định nữa!”